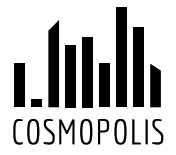

**ZAČALO
TO
POLIBKEM**
Ella Quinnová

COSMOPOLIS

**ZAČALO
TO
POLIBKEM**
Ella Quinnová

Přeložila Lucie Libovická

It Started With a Kiss (The Worthingtons 3)

Copyright © 2017 by Ella Quinn

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Lucie Libovická, 2024

Cover photos © detchana wngkheeree, Anna Jastrzebska,

KathySG /Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3957-6

KAPITOLA PRVNÍ

Brzké ráno, Hyde Park, květen 1815

Teprve před chvílí nastal rozbřesk, ve vzduchu se vznášel mlžný opar, takže slunce skrz něj vypadalo jako malá žlutá kulička. Gideon, vévoda z Rothwellu, byl přesvědčený, že v tuhle časnou ranou hodinu tu bude jezdit sám. Nutně potřeboval klid, který mu dokázala poskytnout jen divoká jízda, a tak se hnál na koni po prázdné vozové cestě. Zničehonic se z mlhy před ním vyřítil tmavý hnědák a narušil jeho samotu. Jeho pozornost však upoutal ohromný pes, jenž držel s koněm krok, byl velký skoro jako poník.

Co to je k čertu za potvoru?

Faisu, jeho černý murgeský hřebec, nervózně poskočil, když ho Gideon zastavil. „Jen klid, chlapče. Není potřeba, aby tě ta bestie pocuchala. Vmžiku by ti dokázala překousat šlachy.“

O chvíli později se osobě na koni uvolnila zpod klobouku dlouhá tmavá kadeř a jezdčyně hned upoutala Gideonovu pozornost. Než dojela až k němu, stihl si prohlédnout její nádhernou postavu oblečenou do tmavomodrého jezdeckého obleku i vzorný sed.

Sjela ho pohledem od hlavy k patě, a když ho míjela, na krátký okamžik zpomalila svého koně. V chladném vzduchu jí zčervenaly tváře a svěží růžové rty jí ozdobil mírný úsměv. Jejich pohledy se setkaly a ulpěly na sobě. Jako by byli jediní dva lidé na světě. V ten okamžik zachvátil Gideona pocit, jako by těm živým očím jezdčyně, které odstínem modři připomínaly lapis lazuli, zcela propadl.

Table žena nemůže být skutečná.

Mrkl, a byla pryč. Napadlo ho, že si ji jen vysnil, ale o pár vteřin později kolem něj projel podkoní, který se očividně snažil dosáhnout svou paní.

Na okamžik měl i on nutkání otočit se a jet za ní, ale to by nevedlo k ničemu dobrému. Zjevně to byla urozená dáma, a i kdyby se mu podařilo se s ní seznámit a jejich vztah by se zdárně rozvíjel, ještě se nenacházel v situaci, která by mu dovolovala se oženit.

Byla čirá fantazie myslet hned na sňatek kvůli ženě, kterou zahlédl jen na letmý okamžik, když ho míjela. Ale stejně byl rád, že se může aspoň zasnít.

Zatracený otec! Kdyby ještě žil, trásl bych jím tak dlouho, až by zase dostal rozum.

Jenže když se Gideon vrátil z Kanady, starý vévoda byl už přes tři měsíce pod drnem. Teď mohl Gideon jen sbírat střepy toho, co po otci zbylo.

„Tak pojď, chlapče.“ Přestal snít o modrookém zjevení a pobídl Faisua do klusu. „Je načase se vrátit. Když už jsem tady, mohl bych aspoň získat nějaké informace a zaplatit pár účtů.“

Neměl odjíždět. Ty škody, to byla jeho vina. Kdyby zůstal doma, o nic by nepřišli. Jak zní to staré přísloví o tom, že člověk sklídí, co zasil? Teď bylo jen a jen na něm dát do pořádku državy vévodství a navrátit je do stavu, ve kterém se nacházely ještě před několika lety, než odjel do kolonií a hrál si v divočině na zálesáka. Nabyl tam zajímavé zkušenosti, ale ty mu bohužel nepomůžou získat zpět majetek a modernizovat panství.

O čtvrt hodiny později, když vjížděl do stájí za svým městským domem, bloudil očima po budově a přemítal, jak brzy ji bude třeba opravit. Když se vrátil z Kanady, prvním šokem bylo zjištění, že mu zemřel otec. Poslali mu dopis, který ale před jeho odjezdem z kolonií nedošel. Druhým značným překvapením byl ubohý stav nemovitostí. Nešlo mu na rozum, jak mohl kdysi značně prosperující majetek za tu krátkou dobu tak zchátrat. Kéž by věděl, co se stalo,

že otec zanedbával majetek, na který byl v minulosti tak hrdý. Ještě větší záhadou však bylo to, že mu nikdo v Rothwell Abbey nedokázal vysvětlit, proč se jeho otec tak najednou změnil.

Kéž by zůstal doma, kam patří, místo toho, aby se vydal za oceán. Takhle dostal lekci, že nemůže nechat svůj majetek na starosti jiným lidem.

Z toho důvodu teď opravdu neměl čas vyrazit si do Londýna, ani jen takhle na skok, ale jeho bratranec Edmond Bentley mu poslal dopis, ve kterém ho požádal o pomoc, a tak byl Gideon tady.

„Vaše Milosti.“ Barnes, jeho podkoní, přispěchal blíž a chytil hřebce za ohlávku. „Přeberu si ho.“

„V jakém stavu je střecha?“ zeptal se Gideon, když seskočil z koně. Byl doma sice jen krátce, ale za tu dobu už pochopil, že se musí ptát. Jak se zdálo, nikdo nebyl ochoten sdělovat mu informace jen tak sám od sebe. „A chci slyšet pravdu. Je jednodušší opravit místo, kudy zatéká, než škodu, kterou to může způsobit.“

„Zatím je všude sucho, Vaše Milosti. Dohlédnu na to. Ale u některých oken se drolí tmel a vypadává sklo.“

Kdyby nebylo nic horšího, Gideon by se považoval za šťastného člověka. Bude to chtít čas a trpělivost opravit zanedbané budovy, ale ať je odsouzen k věčnému zatracení, jestli připustí, aby došlo k dalším škodám. „Zařídte opravu.“

„Ano, Vaše Milosti. Zdržíte se tu dlouho?“ zeptal se muž s nadějí ve větrem ošlehané tváři.

„Pár týdnů, možná méně. Mám spoustu práce v Rothwellu i na dalších panstvích.“

„To bude náročné.“ Postarší muž si poklepal na stranu nosu. „V tom případě se postarám o to, aby byl městský kočár v pořádku. Aby se neporouchal, až ho budete potřebovat. Nebo aby nevypadal ošuntěle.“

„Jestli to je pořad ten, který si pamatuju, budeme ho muset vyměnit za nový.“ Řekl to hlasem ještě smutnějším, než byla jeho nálada, a ta byla pochmurná až dost.

„Ještě bude pár let sloužit.“ Podkoní už odváděl Faisua do stáje, ale zastavil se. „Nechte to na starém Barnesovi.“

„Děkuju vám.“ Gideon doufal, že do svého hlasu vložil dost vděčnosti, kterou k letitým sluhům své rodiny cítil. Byly to opravdové skvosty. Bez jejich oddanosti a trpělivosti by byl život jeho i jeho rodiny mnohem složitější.

„Když už jste tady, co plánujete dělat s těmi novými kočáry, které si starý vévoda objednal od Hatchetta?“

„S novými kočáry?“ Musel se dost snažit, aby mu nespadla čelist. Zatracený otec, kam dal rozum? Jenže tenhle zbytný rozmařilý nákup přesně odpovídal střípkům informací, které si Gideon dával dohromady o tom, jak se starý vévoda choval v poslední době. Když utrácel za kočáry, na údržbu panství mu samozřejmě zbylo jen málo.

„Koupil uzavřený landauer a také jeden vysoko posazený faeton.“

„To snad ne!“ Taková hloupost. „K čemu potřeboval ten otevřený kočár?“

Barnes se začervenal. „Myslím, že byl pro tu chamtivou lehkou ženskou, se kterou si začal.“

To byl takový šok, že Gideonovi vyrazil dech. Jeho rodiče si byli navzájem velmi oddaní, neznal jiný pár, který by se tolik miloval. Jak se stalo, že se jeho otec tak drasticky změnil? A proč proboha Gideonovi nikdo nenapsal a nepožádal ho, aby se vrátil domů?

Zatraceně. Ještě tohle potřeboval.

Byl velmi zklamaný. Prohrábl si vlasy a přitom si shodil klobouk. A přesto to určitým způsobem odpovídalo útržkovitým zvěstem, které zaslechl, nebo spíš nechtěl slyšet, o smrti svého otce. Možná že právě tohle byl důvod, proč se matka chovala tak upjatě. Nikdo mu nevysvětlil, a asi ani nevysvětlí, co přesně se stalo, že vévoda nevěnoval svým nemovitostem a pozemkům takovou péči jako dřív. Díkybohu byla většina majetku v rodinném svěřeneckém fondu, určena dalším generacím, takže s nimi nemohl volně nakládat, jinak

by se mohlo stát, že by je prodal, přinejlepším jen zastavil. „Nevíte náhodou, kdo byla ta ženská?“

„Její komorná ji oslovovala paní Rosemund Petrieová.“ Když Barnes to jméno vyslovil, odplivl si. „Chovala se jako královna a vyžadovala, aby se s ní taky tak jednalo. Přitom to podle mého názoru byla jen děvka.“

Jeho podkoní sice o té ženě moc nevěděl, ale Gideon už zjistí, kdo přesně ta ženská je a jestli od ní vůbec něco dokáže získat zpátky. Pak ho napadlo něco, na co nechtěl ani pomyslet. „Bylo mi řečeno, že otec zemřel v Londýně.“

Barnes zvedl Gideonův klobouk z místa, kam spadl, pomalu ometl krempu a pak teprve potvrdil: „Zemřel v posteli. Byl tam s ní.“

„Tady?“ Vrhł na starého muže pohled ostrý jako dýka. „V našem městském domě, v Rothwell House?“

Nejvyšší podkoní ani nezvedl oči a pomalu přikývl.

„*Pro boha živého! Kam dal otec rozum?*“

„To nikdo neví, Vaše Milosti,“ řekl Barnes rychle, jako by mu mohli vévodovu netaktnost klást za vinu. „Rychle jsem ji odsud vypakoval, nikdo to neví... jen dva čeledíni a pan Fredericks. Ti tu pracují a vědí, čím chleba jedí, ti to nikde vykládat nebudou.“ Pokřičoval se. „Vymažte mé jméno z máminy bible, jestli budou šířit klepy. Paní Boyleová dokonce nechala vyměnit matraci. Tvrdila, že je plná zla a hříchu.“

Gideon si sice nemyslel, že by matrace mohla mít zlou povahu, ale přesto byl rád za novou. Přísahal by, že matka moc dobře věděla, kde byl její manžel, když si ho pánbůh vzal. „Jsem si jistý, že jste zařídil všechno, co bylo potřeba.“

„Ano, Vaše Milosti. Nechám zasklít ta okna. Co ty koně a kočáry, co tu zůstaly po paní Petrieové?“

Gideon probodl Barnese pohledem. „Velmi bych ocenil, kdybyste mi řekl všechno najednou. Kolik je to koní, kočárů a bůhvíčeho ještě? Koupil je můj otec, nebo byly její, ještě než se s ní zapletl?“

Prosím, sdělte mi bez okolků i jakékoli další informace, které považujete za důležité.“

Podkoní přemýšlel a třel si přitom nos. Nakonec odpověděl: „Starý vévoda jí koupil hezkého jezdeckého arabského koně, pak jsou tu dva tmaví ušlechtilí hnědáci, dvojspřeží k otevřenému kočáru, které jí koupil před pár lety...“

„Jsou stejní, ti do dvojspřeží?“ vyštěkl Gideon, jako by tu otázku vyplivl.

Sluha se na něj podíval, jako by se zbláznil. „Od Jeho Milosti byste nic jiného nečekal, nebo jo? Už můžu dokončit výčet, Vaše Milosti?“

Gideon zařal zuby a krátce přikývl. Ne že by bylo důležité, kolik toho ještě je. Stejně to všechno co nejrychleji prodá. Spočítal si, že jen cena koní bude nejméně tři tisíce liber. Otec na koních nikdy neskrblil. Gideon zaměřil pozornost zpět na Barnese, jenž mu vyjmenovával, co jeho otec za poslední tři roky nakoupil.

„Všechno to prodejte.“

„Ještě jsem se nedostal k sedlům a ostatním potřebám,“ namítl starý muž ukřivděně.

„Nechte koně, které jsem přivedl s sebou, a ty, které jsou podle vašeho názoru nejlepší pro městský kočár. Ostatní půjdou pryč.“

„Co s tou lehkou dvoukolkou? Moc byste za ni nezískal a třeba ji budete potřebovat.“

Sportovní kočár by se mu mohl hodit. Taky by ušetřil peníze za koně nebo poníky do spřežení. „Tak dobře. Tu si nechám. Ohledně kočárů a ostatních věcí se obraťte na aukční dům Tattersallových nebo na nějaké jiné dražitele koní.“ Barnes opět otevřel pusou. „Nechte tu všechno, o čem si myslíte, že bych to mohl potřebovat.“

„Děkuju vám, Vaše Milosti.“

„Spalničky?“ vykřikla lady Louisa Viversová. „Všichni tři?“

Nemohla se dočkat, až někomu poví o tom gentlemanovi, jehož viděla v Hyde Parku, a tak zamířila rovnou do salonku, který sdílela se svou přítelkyní a nově nabytou sestrou, lady Charlotte Carpenterovou.

Těsně předtím, než společenská sezona pořádně začala, se Louisin bratr, Matt Worthington, oženil s lady Grace Carpenterovou. Grace byla poručnicí svých sedmi bratrů a sester, takže po tom sňatku měla Louisa celkem deset sourozenců, když se vezmou v úvahu i její tři vlastní sestry, a to nepočítala Grace. Někdy v průběhu zimy se počet dětí zvýší na dvanáct, protože se narodí Mattovo a Gracino první dítě. Dívky byly radostí bez sebe, že z nich budou tetičky. Dokonce i chlápci byli nadšení.

Jenže jakmile Louisa otevřela pusou, Charlotte jí oznámila lékařovu diagnózu. Tato informace byla přednější než Louisina novinka.

„Ano,“ potvrdila Charlotte. „Onemocněli jimi Theodora, Mary a Philip. Podle toho, co říká sestřenka Jane, a vzkazu, který zanechala tvoje matka, všichni ostatní, včetně Grace a Matta, je už měli.“

„Bude se kvůli tomu muset odložit Gracina a Mattova cesta do Worthingtonu?“ To, že do rodiny přibylo tolik nových členů, znamenalo, že nejen Worthington House ve městě, ale i hlavní panství Worthingtonů na venkově bude muset projít rozsáhlou rekonstrukcí, aby v něm mohla celá rodina bydlet. Proto se všichni nastěhovali do městského domu Carpenterových, Stanwood House, v podstatě tam nebydlel jen jediný z jejich sourozenců, a to Charlie, hrabě ze Stanwoodu, jelikož studoval na Etonu. Dokonce i Louisina matka a její nový manžel Richard, vikomt Wolverton, budou po zbytek sezony pobývat ve Stanwood House, zatímco ve Worthington House bude probíhat renovace. Samozřejmě až po jejich návratu ze svatební cesty na Richardovo panství v Kentu.

Naštěstí oba domy stály na stejném náměstí, Berkeley Square, přímo proti sobě.

„Předpokládám, že je ta cesta nemine,“ domýšlela se Charlotte. Seděla u stolu a lechtala se pírkiem na konci brku na tváři. „Jestli se mají po skončení sezony usadit v domě vaší rodiny, musí se začít s rekonstrukcí učebny.“

Louisa a její sestra už byly téměř v polovině své první sezony. Nemoc sourozenců situaci určitě značně zkomplikuje.

Kousla se do spodního rtu a začala v duchu upravovat své plány tak, aby odpovídaly vývoji událostí. „Hm, domnívám se, že bychom měly napsat vzkazy a omluvit se ze všech zábav, kterých jsme se plánovaly zúčastnit.“ Mrkla na psací stůl. „To je otrava. Proč musely děti onemocnět zrovna teď?“

Charlotte vybuchla smíchy a tím se nálada trochu uvolnila. „Skoro přesně tak se k tomu vyjádřil Matt.“

Louisa se usmála. „A co na to řekla Grace?“

„Namítla, že by se měl zeptat dětí, co ony na to. Grace pro nás zařizuje gardedámu pro případ, že by si přece jen přál odjet.“ Charlotte si ztěžka povzddechla. „Chudáčci děti. Vzpomínám si, jak mi bylo, když jsem měla spalničky já. Nejhorší ale bylo, když už jsem se cítila zase dobře, že mi stejně nedovolili vycházet z pokoje, kde jsem stonala. Kéž by tu byl Charlie, aby je pomohl zabavit. Samozřejmě že pomůžu i s ošetřováním.“

„Já také.“ Louisa zvedla ze stolu zápisník. „Měly bychom sestavit rozvrh, abychom mohly za zábavou i pomoci s péčí o děti.“

Bleskově se skrčila, protože Charlotte po ní hodila vyšívaný polštářek. „Ty a ty tvoje plány.“

„Jak jinak bys chtěla dosáhnout toho, abychom se vdaly? Když už jsme u toho, jak ti to jde s Harringtonem?“

Charlotte našpulila rty. „Ne tak, jak bych si přála. Vypadá to, jako by si myslel, že už zdolal všechny překážky, a tak odjel na týden na své panství.“ Pozvedla obočí. „Domnívám se, že už mě má za jistou.“

„Takhle to nepůjde.“ Louisu tahle informace nepotěšila. Charlotte si zasloužila lepší jednání. „Jestli tě ignoruje teď, představ si, jak se k tobě bude chovat jako manžel.“

„Přesně to mě napadlo,“ souhlasila Charlotte. „Mám ho ráda, ale nechci, aby mě bral jako hotovou věc. Asi si ho musím jako možného manžela škrtnout.“

„Nemůžu říct, že bych ti to měla za zlé.“ Louisa přešla ke stolu vedle jedné z pohovek a přiložila ruku na čajovou konvici. Byla studená. „Buď tak hodná a zazvoň, ať nám přinesou čerstvý čaj, než se převleču.“ Charlotte nepřítomně přikývla. „Konečně mě napadlo, jak to zařídím s lordem Bentleym.“ Louisa se na kamarádku nezbedně ušklíbala. „Musíš mi pomoci najít pro něj partnerku.“

Edmond, markýz z Bentley, dědic vévody z Covingtonu, byl jedním z prvních mužů, se kterými se Louisa během této společenské sezony seznámila, a přestože mu už mnohokrát naznačila, aby o ni neusiloval, zůstával jejím nejvytrvalejším ctitelem. Nic z toho, co udělala, ho dosud nepřesvědčilo, že se k sobě nehodí.

Sestra radostí zavýskala. O chvíli později vytáhla kapesník a osušila si oči. „To je tvůj zatím nejlepší nápad. Pokud přeneseme svou náklonnost k jiné dámě, zbavíš se ho, a neraniš přitom jeho city.“

„Svatá pravda. Jediným problémem je, kdo to bude. Musí být dostatečně inteligentní na to, aby byla vévodkyní, dostatečně schopná, aby přiměla Bentleyho vykonávat své povinnosti, a k tomu značně trpělivá, aby snesla jeho liknavost.“ Louisa si nemohla pomoci a ušklíbala se. „Což je ctnost, kterou já zrovna nevynikám.“

„Má být trpělivější než ty?“ řekla Charlotte vážně, ale koutky úst se jí zvedly. „To se zdá jako nemožná kombinace. Musela by být po všech stránkách dokonalá.“

Louisa ignorovala nejnepohodlnější poznámku své sestry a navrhla: „Jestli dneska přece jenom půjdeme na ten ples, můžeme ji hned začít hledat.“ Na okamžik se odmlčela, už s prsty na klíče dveří. „Nebude to lehký úkol, ale jsem si jistá, že uspějeme. Za chvíli jsem zpátky.“

„Na ten ples jdeme,“ zavolala za ní Charlotte. „Budeš tak laskavá a dojdeš to říct Mattovi? Chtěla jsem se přezout, ale ty už jsi oblečená.“

Jejich bratr nadále používal pracovnu ve Worthington House, protože tvrdil, že navzdory stavebním pracím je v něm větší klid než ve Stanwood House.

„A navoněná stájami. Počkej s tím čajem, zajdu tam hned teď.“
Louisa seběhla ze schodů, vyšla z domu a přešla Berkeley Square.

KAPITOLA DRUHÁ

Gideon odešel ze stájí a o chvíli později vstoupil dveřmi ze zahrady do domu, rychle prošel chodbou do síně a k hlavnímu schodišti. Tam jeho pozornost upoutal dopis ležící na těžkém kulatém dubovém stole. Určitě byl od bratrance Bentleyho. Nikdo jiný nevěděl, že je v hlavním městě, ani ho tu neočekával. Gideon by zřejmě měl být svému bratrancovi vděčný. Kdyby ho nepožádal o neodkladnou pomoc, jejíž povahu ale zatím neznal, nezjistil by, co tu otec prováděl.

Stáhl si rukavice, zvedl dopis a otevřel obálku.

Rothwelle,

je to nezvyklé oslovovat tě takhle, ale předpokládám, že si na to zvyknu. Doufám, že tento vzkaz dostaneš včas. Tím chci říct, že doufám, že už jsi ve městě. U lady Saleové se dnes koná ples, zařídil jsem, abys dostal pozvánku. Ne že by ti odepřeli vstup, to jistě ne, ale za daných okolností to takhle bude lepší.

Setkáme se tam.

Tvůj bratranec

Bentley

Gideon mrzutě vydechl. Jak má svému bratrancovi u všech svatých pomoci, když mu ten zatracený chlap ještě neřekl, co od něj vlastně chce? Gideon byl o několik let starší než Bentley, ale přesto si byli odjakživa blízcí. Udělá, co půjde, aby mu pomohl. Hlavně musí zjistit, o co mu vlastně jde. Upřímně doufal, že než zdědí otcův titul, tak se Bentley ožení s rozumnou ženou nebo přijde k rozumu.

Do plesu zbývaly ještě hodiny a Gideon hodlal ten čas strávit užitečně. Od návratu domů studoval nové metody obdělávání půdy a jak zvýšit výnos a úrodu plodin. Ale nejdřív si musí krátce promluvit se svým tajemníkem. Pak navštíví přítele.

O necelou třičtvrtěhodinu později zaklepal na dveře Worthington House. Otevřel mu statný majordomus a Gideon mu podal svou navštívenku.

Sluha se s kamennou tváří uklonil. „Pojďte za mnou, Vaše Milosti.“

Gideon potlačil úsměv. Matt, hrabě z Worthingtonu, si vždycky stěžoval, že mu osud nadělil majordoma, jenž se odmítá i jen maličko usmát nebo se aspoň trochu uvolnit. Gideon neměl tušení, proč by mu to mělo vadit. Majordomové byli většinou strnulí jako prkno a povýšenější než sami vévodové.

Rozhlédl se kolem sebe a všiml si, že dům je nezvykle prázdný, na zemi ani neležely koberce. Pak se domem rozlehlo hlasité bušení.

O chvíli později se otevřely dveře do Worthingtonovy pracovny.

„Jeho Milost vévoda z Rothwellu,“ ohlásil ho vážně majordomus.

„Děkuju vám, Thortone.“ Worthington vstal a obešel psací stůl. „Rothwelle, rád vidím, že ses už vrátil. Má nevlastní matka za nás určitě napsala kondolence. Přijmi mou upřímnou soustrast.“

Gideon mu podal ruku a jeho přítel ji stiskl. „Děkuju ti. Otcova smrt byla šok, ale ještě horší bylo to, co jsem zjistil o stavu budov, pozemků a dalšího majetku. Díkybohu za to, že většina panství je ve svěřenském fondu, takže s ním nemohl volně nakládat.“

„Jak to tak vypadá, tohle v dnešní době zachraňuje mnoho rodin. No a pak ještě dcery bohatých obchodníků.“ Worthington posunkem naznačil Gideonovi, aby se posadil do velkého křesla u prázdného krbu. „Za chvíli přinesou čaj, ale mám tu víno a brandý, jestli si dáš radši něco ostřejšího.“

„Děkuju, dám si čaj.“ Teď si potřebuje zachovat bystrou mysl. „Jak můžeš pracovat, když je tu takový rámus?“

„Věř mi, druhá možnost je ještě horší.“ Worthington směstnal svou vysokou postavu na malou pohovku proti Gideonovi. „Nedoneslo se mi, že jsi ve městě.“

„Přijel jsem teprve včera pozdě v noci. Jeden ze členů mé rodiny mě požádal o pomoc. Nezdržím se tu dlouho. Mám moc práce.“

„Přišel jsi vysloveně jen na společenskou návštěvu,“ Worthington mírně naklonil hlavu, „nebo pro tebe můžu něco udělat?“

Čaj přinesli zrovna ve chvíli, kdy se Gideon rozhodl, co všechno může přáteli o problémech, které ho potkaly, říct. Pokud chtěl získat co nejlepší radu, nemělo smysl něco skrývat. Přesto se zdráhal prozradit příliš mnoho informací. „To, co ti teď řeknu, si musíš nechat pro sebe. Pokud se něco z toho dostane ven, bude moje situace ještě mnohem horší.“

Worthingtonovi zmizel úsměv ze rtů. „Na mě se přirozeně můžeš spolehnout.“

„Budu mluvit zcela otevřeně. Pokud jde o finanční zdroje, které mám k dispozici, dost se ztenčily. Můj otec vybíral z účtů, jako by se na světě nemusel na nic ohlížet. Naštěstí byl můj správce celé tři roky schopen dobře hospodařit i s prostředky, které měl po ruce, takže jsme měli čím osít, ale stalo se tak na úkor údržby a rozvoje.“

„To není nikdy dobré, odkládat opravy,“ poznamenal bezvýrazně Worthington.

Gideon přikývl. „Musím taky změnit metody, jak různé činnosti provádět. Můj správce je dobrý muž, ale lpí na starých způsobech. Něco jsem si o tom přečetl, ale přišel jsem si k tobě pro radu o tom, které nové metody jsou nejlepší.“ Usmál se. „Z jiného soudku, jsem taky zvědavý, jak si vedeš jako ženatý muž, jak ses té nové životní situaci přizpůsobil.“

Přítel se usmál od ucha k uchu, což Gideonovi řeklo všechno, co chtěl vědět.

„Kdybych věděl, jaká to bude legrace, oženil bych se už před lety.“ Worthington rošťácky pozvedl obočí. „Nepřidáš se ke mně?“

Gideonovi ulétly myšlenky k dámě na koni, kterou spatřil dnes ráno, a pak zavrtěl hlavou. „Chci se oženit. Je to mé přání, ale i povinnost. Bohužel nemůžu žádnou ženu požádat o ruku, dokud nedám do pořádku své finance.“

„Můžeš se oženit s nějakou dědičkou.“ Worthington poklepal tužkou na desku stolu. „To je naprosto přijatelný a čestný způsob, jak přijít k majetku. Zejména když jsi svou situaci sám nezapříčinil.“

„A připoutám se natrvalo k ženě, která touží jen po tom stát se vévodkyní.“ Gideon se usklíbil. „Ne, pěkně děkuju. Chci mít zase slušný majetek, než se ožením, a budu hodně šetřit, abych si mohl sňatek dovolit. Naštěstí mám ještě rok nebo dva čas, než bude uvedena do společnosti má sestra.“ Protřel si zátylek a pak se podíval Worthingtonovi do očí. „Možná je to ode mě hloupé, ale nelíbí se mi představa, že bych měl využít peněz své manželky na opravu panství. To, co dáma do manželství přinese, se má využít pro děti a na pohodlný život manželky. Ta situace je můj problém. Musím ho vyřešit sám.“

Odmítal dopustit, aby jeho manželka byla závislá na výnosu z nemovitostí, které, pokud by se patřičně nespravovaly, by jí neposkytly dostatek prostředků. Zachvěl se a upil čaje. Ne že by si musel dělat se sňatkem starosti. Pochyboval, že ho nějaká žena zaujme. Možná s výjimkou té tmavovlásky s nádherným držením těla při jízdě, úžasnou postavou a očima, ve kterých by se člověk mohl utopit. Ale šance na to, že ji ještě někdy v životě potká, byla téměř nulová. Kromě dnešního plesu neměl v plánu účastnit se žádných společenských akcí.

Horlivý sluha otevřel dveře v ten okamžik, kdy se Louisa přiblížila k Worthington House. Z horních pater domu, kde probíhala rekonstrukce učebny, až sem doléhalo bušení kladiv.

Sluha se uklonil. „Jeho lordstvo je ve své pracovně, mylady.“

Což byl v podstatě jediný důvod, proč Louisa navštívila dům své rodiny. „Děkuju vám.“

Popravdě řečeno se cítila víc doma ve Stanwood House. Koneckonců tam bydlela déle. Když maminka přivezla Louisu a její sestry do hlavního města, zdržely se ve Worthington House sotva pár týdnů, pak se Matt a Grace vzali a rodina se přestěhovala do městského domu Carpenterových. Louisa už měla ráda Charlotte a její sourozence jako své vlastní.

Během rekonstrukce byly z chodby odstraněny běhouny, takže jí boty klapaly na tvrdém dřevě. Došla ke dveřím, zaťukala a otevřela je. „Matte...“

Vysoký gentleman se špinavě blond vlasy a nejhezčíma šedýma očima, které v životě viděla, vstal a zadíval se na ni. Měla co dělat, aby nezapomněla zavřít pusu.

To je on!

Tentýž muž, kterého spatřila ani ne před hodinou. Na krásně tvarovaných rtech se mu objevil úsměv, na nějž i ona zareagovala úsměvem.

„Louiso,“ oslovil ji bratr. Odpoutala pohled od jeho hosta. „Rád bych ti představil vévodu z Rothwellu. Rothwelle, tohle je má sestra, lady Louisa Viversová.“

Louisa popošla kousek do místnosti a Rothwell se přiblížil k ní. Když mu podala ruku, poklonil se. „Těší mě, mylady.“

„Vaše Milosti.“ Udělala hluboké pukrle. „Potěšení je na mé straně.“ V okamžiku, kdy se jeho teplé rty dotkly jejích prstů bez rukavičky, podlomila se jí kolena a bylo jí jedno, že by se ve skutečnosti vůbec neměl dotknout rty její ruky. Panebože! Tohle se jí ještě nikdy nestalo. Žhnoucí pohled stříbrných očí ji ochromil, stejně jako se to stalo za rozbřesku.

„Když dovolíte, trvám na tom, že mě těší víc, mylady.“

Bylo to nejspíš poprvé v jejím životě, co Louisa ztratila řeč. Na-